

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski

w sprawie z wniosku D. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w R.
o wcześniejszą emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 stycznia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 28 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R., po rozpoznaniu sprawy z wniosku D. D. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – Oddziałowi w R., wyrokiem z dnia 28 maja 2004 r. oddalił apelację wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 2 października 2003 r. , oddalającego jej odwołanie od decyzji z dnia 7 czerwca 2002 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury oraz od decyzji z dnia 10 stycznia 2002 r. o odmowie prawa do wcześniejszej emerytury.

W motywach tego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny przejął jako własne ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu w pierwszej instancji oraz podzielił ich prawną kwalifikację. W dniu 18 grudnia 2000 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ustalenie jej prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad chorym dzieckiem. Do wniosku dołączyła zaświadczenie lekarskie wydane przez

działającą przy ZOZ w M. Poradnię Gruźlicy i Płuc Dzieci z dnia 24 listopada 2000 r., w którym stwierdzono, że córka wnioskodawczynie K. D., urodzona 5 maja 1994 r., z powodu astmy oskrzelowej przewlekłej i nawracających zapaleń krtani wymaga stałej opieki i pielęgnacji matki. Decyzją z dnia 10 stycznia 2001 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczynie prawo do wcześniejszej emerytury. W dniu 17 maja 2002 r. organ rentowy zwrócił się do Zakładu Opieki Zdrowotnej w M. o nadesłanie dokumentacji lekarskiej K. D. W piśmie z dnia 5 czerwca 2002 r. główny lekarz orzecznik stwierdził, że „z przedłożonej dokumentacji nie wynika, że dziecko wymagało stałej opieki i pielęgnacji lub pomocy w czynnościach samoobsługowych”. K. D. została poddana badaniu przez lekarza orzecznika, który rozpoznał przewlekły nieżyt oskrzeli z komponentą spastyczną i stwierdził, że na dzień 31 grudnia 1998 r. nie wymagała stałej opieki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przeprowadzony na tę okoliczność przez Sąd Okręgowy dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu: alergologii, pediatrii, pneumonologii nie pozostawia wątpliwości, że K. D. na dzień 31 grudnia 1998 r. i przed tą datą nie wymagała stałej opieki w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury dla pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149). Prowadzi to zatem do wniosku, że przyznanie wcześniej emerytury nie było uzasadnione. Pozyskanie i ujawnienie dokumentacji leczniczej K. D., która wcześniej nie była znana organowi rentowemu, uzasadnia wznowienie postępowania dowodowego w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Kasację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczynie. Zaskarżając wyrok w całości i domagając się jego zmiany, względnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zarzuciła mu naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zdaniem skarżącej rozpoznanie kasacji jest uzasadnione „koniecznością rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy opinia lekarska odnośnie stanu zdrowia córki K. D., wydana po dacie przyznania wnioskodawczynie świadczenia emerytalnego jest nowym dowodem, czy też ujawnioną po prawomocności decyzji

ZUS okolicznością uzasadniającą wznowienie postępowania przed organem rentowym, a następnie wstrzymania emerytury i odmowy jej przyznania.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), to Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a rozpatrzenie sprawy pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Wprawdzie wnosząca kasację sugeruje, że w rozpoznawanej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, lecz stwierdzić trzeba, że prawna problematyka wznowienia postępowania przez organ rentowy była już przedmiotem uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego (por. uchwała z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03 OSP z 2004 r. nr 7-8, s. 84), zgodnie z którą odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku o emeryturę lub rentę, przeprowadzona przez organ rentowy po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie, nie jest okolicznością uzasadniającą wszczęcie z urzędu postępowanie o ponowne ustalenie prawa do świadczenia na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W niniejszej sprawie Sady obu instancji ustaliły zaś, że nie doszło do ponownej oceny dowodów załączonych do wniosku o wcześniejszą emeryturę, ale ujawniono nową i wcześniej nieznaną dokumentację leczniczą, która podlegała ponownej ocenie. Ustalenia te, w ocenie Sądu Najwyższego są prawidłowe i nie wywołują wątpliwości. W tym świetle zarzuty skarżącej mogą być rozpatrywane wyłącznie na płaszczyźnie prawnie niedopuszczalnej polemiki z ustaleniami Sądu Apelacyjnego.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatruje się również nieważności postępowania, jak również oczywistości naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny, albowiem przesłankę tę można potwierdzić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie

prawa jest „stwierdzalne” bez potrzeby wnikliwego badania sprawy (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00). W przedmiotowym stanie faktycznym niniejszy warunek również nie został spełniony.

Mając na uwadze powyższe względy, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 k.p.c. orzekł jak w sentencji.